

VÁ•NOCE, VÁ•NOCE, JAKO VÁ½DYCKY PO ROCE

Åšter½, 01 prosinec 2009

Jsou u¾ skoro za dve™mi. Cítíte to? Jak voní? Vanilkou, sko™icí, jehliám, punem, no prostá vánoce. Jako ka¾dý nachystala tsto na perníky a u¾ mi pár dní povinná le¾í v lednici (v receptu bylo ptes noc nebo nejméná dvá hodiny a eká, a¾ se mi zachce pustit se do vykrajování. Pravdou je, Å¾e kdy¾ te Gabulce lezou zoubky a v noci si u¾ívám spíscaron; jiných váscaron;ní ne¾ spaní, tak se mi veer do peení vbec nechce.

Ale dnes u¾ jsem si Å™ekla dost, musíscaron;, a tak po obdá, a¾ pjde dcerka spát, se to toho koneáná dám vykrajovátka jsou u¾ nachystané v kuchyni, mám jich plný kyblík, a zatím se staly nejoblíbenájscaron;í Gabinou hračkou. P™í p™ehrabování to krásná cinká, rachotí, a dají se krásná vysypat na zem a pak p™ehrabovat a prohlíet a maminku mezi tím chodí po scaron;piákách, aby na nic a nikoho nescaron;lápla. Ale zpáť k vánocám. Nepochybná k nim pat™í vánoční stromeek. Bez stromeeku by to nebylo ono. Kam by Je¾íscaron;ek slo¾il tu hromadu dáreká? Kdy¾ jsem malá, mívali jsme vtvínou Åživý stromeek, nejastáji smrdek, vlastná si borovici ani moc nevybavuji. Ale borové vtvíky v kytici mívala moje prateta ve svém pokoji. Stromeek se jí tam neveel, tak¾e mívala na stole nazdobenou kytici z borovice. Ta nám rostla na zahrádce, scaron;lo se jen u™íznout tu správnou vtvíku. S tetou jsem také nejastáji vyráběla takové ty klasické vánoční ozdoby. Vlaáské o™echy jsme balily do barevných staniolá, natíraly zlatou barvou, lepily Å™etáky z krou¾ká z barevného papíru, vystáhovaly snáhové vloky a vlastná u¾ ani nevím, o daláho jsme dálaly, ale byly toho spousty. Dlouhé roky jsme mívali na vánoce smrdek, dokud dáda jednou nevystál dlouhou frontu a nedonesl zázrak moderní doby, stromeek umály. Popravdá, byl straáscaron;ný, máli v ka¾dém pat™e pát vtví a ty vypadaly jako obrovské zelené scaron;táky na vymývání lahví, nedaly se tam poádná povsit ty klasické vánoční háky, proto¾e byly krátké a scaron;tátiny toho stromku p™íliáscaron; dlouhé, ale bylo to moderní a nové. Tak¾e nájakých pár let jsme zdobili tuto hrzu a tvá™ili se, Å¾e je to ten nejlepáscaron;í stromeek pod sluncem. Stromek vtvínou stával v rohu velké kuchyná na scaron;icím stroji. Pod stromek jsme dávali zlatou hákovanou deku s tásnámi, která se celý rok nesmála nikam dát, a¾ na vánoce p™íscaron;el její as a ona zase smála být vytaána na sváto bo¾í. Umály stromeek ocenila zejména babiáka, proto¾e nemusela zametat opadané vbec ho pak nenacházela v útroách scaron;icího stroje jeáscaron;tá v létá. Ozdoby na tomto scaron;tátkozním stromeeku byly krásné, pamatovaly jeáscaron;tá staré ásy, krásné zdobené baáky, zvoneáky, srdíáka, ováscaron;em nejvíc má coby díta zaujali ptáci. Sklenáni, barevná a místo ocásku máli peáka nebo takové dlouhé scaron;tátiny ja dádova scaron;táka na holení. Potom jeáscaron;tá babiáka mívala starobylé panáky, snáhuláky, ozdoby z korálká a drátká, hákované vloky naáscaron;krobené tak, Å¾e by se s nimi dalo rozbít okno, korálkové Å™etázy a samozáejmá ozdobené o™echy a daláscaron;í váci, co jsem dálala já. Ty schraáovala s nejvátscaron;ím úsilím a s láskou. Tenkrát jsem to nechápala, pro to dála, kdy¾ p™e ka¾dý rok udááme nové a hezáí, dnes u¾ ji chápu. Schovávala je se s láskou, s jakou schraáovala mé vtvory, výkresy, povedené i nepovedené. No a kdy¾ u¾ si chci být hodná sentimentála tak si vybavím dárek, ze kterého jsem snad za celý sváť dátský Åživot mála radost nejvátscaron;í. Byly to t™í velké a t™í knihy. Váscaron;echny t™í díly o Neznákoví. Neznákovy p™íhody v bledámodrých deskách, Neználek na Mášici v deskách rááových a Neználek ve Sluneáním mástá v deskách Ålutých. Ta rááová kniha byla polepená od áscaron;amponu, který jsem ten rok dostala taky a on v balíku vytekl. Od té doby na p™ední straná knihy zálal takový podivný flek a celá kniha krásná vonála po tom áscaron;amponu. Vbec mi to nevadilo, spíscaron; naopak, áchala jsem k tomu a radost jsem mála obrovskou. Tyhle knihy jsem do té doby poáád dokola pájáovala v knihovná a áetla jsem si je ka¾dý veer p™ed spaním. Ale jeáscaron;tá áastáji mi z nich áetla teta. Teta sedála v proutáném ká™esle, já se malovala jsem si, nebo jsem si hrála s medvídky a panenkami, a nebo jsem malovala nové átiáky pro papírové vystáhovací panenky, kterých jsem mála straáscaron;ná moc. Teta áetla a postupná u toho usínala, áetla víc a víc potí utichla úplná, nákdý si i uchrupla. A já jsem vnímala spíscaron; jen melodii hlasu, ne¾ obsah áteného textu, stejná jsem ty knihy znala nazpamáá, tak mi to nevadilo. Jakmile tetin hlas umlknul, tak mi za chvíli doáscaron;lo, Å¾e je náco jinak, zbystánila jsem, zjistila, Å¾e teta neáte a tak jsem vády zavolala: "Teto, átííííí." A teta se probudila, zavrtála hlavou, Å™el obligátní "já nespím" a zaála áíst dál. Neználek na to byl ideální, byla to velká kniha a nemála konce. Myslím, Å¾e v dobách neznákovských jsem tak strávila vátáscaron;inu áasu, co jsem byla doma. I kdy¾ toho zase tolik nebylo, proto¾e jsem byla vátáscaron;inou nákde venku s kamarádkami. Ale na tetino átení nikdy nezapomenu. Ka¾dý máme sv vzpomínky jiné, nákomu se vybaví t™eba ka¾doráni kapr a cukroví, jinému t™eba ty nejhezí baáky na stromeeku a t™eba betlémek a koledy... Pavla Vodomáka S p™áním klidného Adventu se p™ípojila i HOLUBINKA - posílá vám váscaron;em sváť vánek vlastnoráni...